

„Mindezt valóban tegyék is.” Róm 12,1–13,10 szól arról, hogy hogyan éljünk keresztyénként. Ez teljesen más, mint ahogyan a világ él. De ez az Isten jó, kedves és tökéletes akarata, ezt élte és éli elénk Krisztus: józan volt; iszonyodott a gonosztól, ragaszkodott a jóhoz; tudott örülni az örülőkkel, sírni a sírókkal; nem állt bosszút magáért, jóval győzte le a gonoszt; engedelmes volt a (világi) felsőbbiségnek; betöltötte a törvényt a szeretetével.

Azért tehetjük és tegyük mi is, mert Jézus Krisztust követjük. Aki Őt követi, „nem járhat a sötétségben” (mint a világ). Pál nem kezdő hívőknek ír, mi sem vagyunk azok, ránk is igaz, hogy közelebb van hozzánk az üdvösség (nemcsak időben, hanem abban is, hogy már haladtunk az úton Krisztussal).

„A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogadta be.” Aki befogadta, az nemcsak belül „világosodik meg”, hanem a világosságban jár, és látszik a cselekedetein, hogy Isten szerint valók.

„Ideje felébrednünk az álomból... vessük el a sötétség cselekedeteit.” Aki befogadta Jézust, annak nappal van. Meglátja, mi az a saját életében (és azon kívül), ami a sötétség cselekedete. Amit nem hitből, nem szeretetből teszek, hanem pl. önmagam féltéséből, irigységből, sértettségéből vagy kötelességből, emberek elvárása miatt. Most is vannak ilyenek. Ezekből fel kell ébrednünk: vegyük észre, hogy ezek akkor is a sötétség cselekedetei, ha eddig jónak tartottam (vagy ha mások jónak tartották és dicsérték érte, mert nem ismerték az indítékaimat). Ébredjünk fel és figyeljünk Jézusra: milyenek az Ő indítékai, miért tette, amit tett: az Atya volt számára a középpont, nem ő maga. Egy volt vele: ugyanaz a mentő szeretet volt benne. Ha csak egy kicsit is ragaszkodott volna magához, nem ment volna a keresztre. Az Ő szeretete nem simogatást jelentett, tudott határozottan utat mutatni, bűnre figyelmeztetni – Isten törvénye, igazsága alapján. Konfrontálódni, haragudni is tudott, de csak Isten iránti szeretetből.

Vessük el a sötétség cselekedeteit: mindazt, amit nem Krisztus tesz bennem, hanem én teszem „azért, mert én ilyen vagyok”. „Öltözzük fel a világosság fegyvereit”. Nem test és vér ellen küzdünk (akár a világ, akár az énünk, akár a Sátán az ellenség), ezért Isten fegyvereire van szükség. – Nem kezdő hívőknek szól, mégis mondani kell: „nem tobzódásban és részegségben... a testet ne tápláljátok a kívánságokra”. Mikor tér vissza a hívő ezekbe? Ha „elalszik”, ha nem tette le valamilyen „sötét cselekedetét” (lehet az valamilyen megtúrt gondolat is), nem akarja, hogy az Úr megszabadítsa tőle. Az Úr csak attól szabadít meg, amit átengedek neki, amit semmilyen értelemben, semmilyen szempontból nem tartok jónak. A megtúrt dolgok, amikről elhiszem vagy elhitem magammal, hogy ártalmatlanok, ott maradnak bennem, „törré és csapdává lesznek” (Józs 23,13), elfordulást, bukást okozhatnak.

Egy király mondta el, hogy gyermekkorában az apja így intette: „Sohasem szabad elfelejtened, hogy ki vagy.” Az Úréi vagyunk; ha ebben biztosak vagyunk, az megvéd sok olyan kísértés ellen, hogy „gondolkodjunk másként” magunkról, a saját (rossz) szokásainkról, a világról. „Akár élünk, akár halunk”, Ő rendelkezik velem, nem én magammal. Ő mondja meg, mit tegyek és milyen sorrendben – és mit ne tegyek.

„Mert azért halt meg és azért támadt fel Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkön uralkodjék”: ahogyan az Ő életében is az Élet volt az utolsó, nálunk is ez a sorrend: amíg magunknak „éltünk”, halottak voltunk; amióta valóban élünk, Krisztus uralkodik rajtunk, és ad erőt, hogy ébren maradjunk, harcoljunk a sötétség ellen, a világosságban járjunk, Isten szerint való cselekedeteket tegyünk.

Róm 11,36. Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké.
Ámen.